

турски войници и славно умиратъ за своето отечество, а на друго—млади и стари, и жени, и дѣца, пълни съ радостъ, се приготвяватъ за общото възстание. . . .

Но нѣма по-мило и интересно отъ споменитѣ за *черешовото топче!* . . . Кой отъ васъ, млади читатели, не е чувалъ за прочутото черешово топче? Кой отъ васъ не е спиралъ дѣха си, когато му сж разказвали за славната „артилерия“ на клисурци?... Тази „артилерия“, отъ която се надѣвали да нанесе поражение на неприятеля и да изгрѣе свободата на родната намъ земя! . . .

Ето какъ народния ни поетъ Ив. Вазовъ описва историята на черешевото топче:

„Днесъ се заблѣзваше особено оживление на върха Зли-дель. Всички се вираха напргнато въ пжтеката, що извиваше по урвата. Тамъ единъ възстаникъ, съ гигантски ръстъ, носѣше нѣщо бѣло, дълго на рамо. Подирѣ му една жена, пълна, селянка по облѣкло, идѣше прѣгнната отъ тежестъ що носѣше.

Тъзи двама изнасяха артилерията до върха Зли-долъ! . . .

Тя се състоеше всичко-всичко отъ единъ черешовъ топъ.

Той бѣше на рамото на гиганта.

Жената носѣше въ торба на гърба желѣзни кжсове, куршуми, цигански гвозден, петали и пр.

Най-послѣ, гигантътъ изнесе на върха топа, облѣнъ съ горещъ потъ, който капѣше, като дждъ, отъ вѣждитѣ му и отъ шията му.

— Майка му стара! . . . изохка той, като тръшна смъртно-носното орждие на земята.

Натрупаха се да гледатъ съ любопитство топа. . . . Имаше още двайсетина подобни, назначени и за другитѣ укрѣпления, но тѣ бѣха още въ града. Тозъ бѣше искаранъ за да опитатъ гърмежътъ и гюлето му. Качиха го още по-нависоко мѣсто, напълниха го хубаво съ джепане, заковаха го здраво за земята съ колове и ископаха задъ него широка дупка за прикритие на артилериститѣ. . . .

Возстаницитѣ горѣха отъ нетърпѣние да чуятъ гласа на